

Το Μονοπάτι

Απρίλιος 2008

Αυτό που έρχομαι να σας πω είναι μια ιστορία για το παρελθόν. Έτσι είναι όλα τα παραμύθια, μιλάνε για το παρελθόν. Το παραμύθι αυτό λοιπόν εξαρτάται από σας πώς θα το δείτε. Θα το δείτε καλό, θα το δείτε κακό.... Εξαρτάται από εσάς πώς θα το αναλύσετε και πώς θα εξετάσετε τις λεπτομέρειες της γραφής του.

Ωστόσο, είναι ένα παραμύθι και τα παραμύθια γράφονται για παιδιά –ή για όσους είναι ακόμα παιδιά. Έτσι λοιπόν, η ιστορία μας έχει αρχή και τέλος, μέση και συνέχεια. Το παραμύθι δίχως τέλος και αρχή δεν γράφτηκε ακόμα. Θα το γράψει εκείνος που θα μείνει για πάντα να παρακολουθεί από ψηλά όσα συμβαίνουν στη γη.

Μια μέρα λοιπόν, η μικρή Ελεονόρα αποφάσισε να περπατήσει στο δάσος. Υπήρχε ένα πυκνό δάσος λίγο πιο πέρα από το σπίτι της, τόσο πυκνό που οι ακτίνες του ήλιου δεν μπορούσαν να διαπεράσουν το φύλλωμα των ψηλών δέντρων. Έτσι, όταν έκανες λίγα βήματα εκεί μέσα, νόμιζες ότι είχε αρχίσει να πέφτει η νύχτα. Τα ψηλά δέντρα με τα κλαριά τους και οι θάμνοι έριχναν της σκιές τους ολόγυρα και στα μάτια των ανθρώπων φάνταζαν φριχτοί δαίμονες και ληστές. Κάθε θρόισμα των φύλλων έμοιαζε ψιθύρισμα των πονηρών ξωτικών και των νεράιδων του δάσους. Όμως απ' αυτά τα ξωτικά και τις σκιές δεν μπορούσε να ξεφύγει κανείς παρά μόνο αν έκλεινε τα αυτιά και τα μάτια, και τότε υπήρχε ένα πρόβλημα: πώς θα έβλεπε πού να περπατήσει; Εξάλλου, έπρεπε πρώτα να κατανοήσει η μικρή Ελεονόρα, που συχνά φοβόταν πολύ, ότι όλα αυτά, οι δαίμονες και τα κακά ξωτικά δεν ήταν παρά τα κλαδιά των δέντρων και το θρόισμα των φύλλων και μετά να αποφασίσει να κλείσει τα αυτιά και τα μάτια, όταν πλέον δεν φοβόταν μήπως της επιτεθεί καμιά αγριεμένη μαϊμού.

Έτσι, η μικρή Ελεονόρα που, σαν κάθε παιδί –μικρό ή μεγάλο- φοβόταν που και που, ξεκίνησε την πορεία στο δάσος. Μόλις άφησε τις παρυφές, όπου το φως του ήλιου φώτιζε λίγο περισσότερο το σκοτεινό μονοπάτι και άρχισε να πηγαίνει πιο βαθιά, όλο και πιο βαθιά, είδε να την πλησιάζει ένας μεγάλος δράκος. Ήταν ένας πράσινος χοντρός δράκος με μεγάλα αυτιά και μια μακριά ουρά που δύσκολα μπορούσε να την περάσει ανάμεσα από τα δέντρα. Δεν ήταν και πολύ ευκίνητος αυτός ο δράκος και η μικρή Ελεονόρα απόρησε πώς έφτασε εκεί. Έμοιαζε πολύ στριμωγμένος ανάμεσα σε όλα αυτά τα δέντρα.

Ο δράκος άνοιξε το στόμα του και μια πελώρια φωτιά ξεπήδησε μπροστά, κατακαίοντας δυο – τρία δεντράκια. Η μικρή Ελεονόρα, ίσα που πρόλαβε να κάνει ένα πήδημα στο πλάι για να την αποφύγει. Έτρεξε να κρυφτεί πίσω από ένα δέντρο αν και, όπως είχε μόλις διαπιστώσει, δεν ήταν το πιο ασφαλές καταφύγιο.

Δύο λύσεις έβλεπε μπροστά της: ή να παρατήσει την πορεία της και να γυρίσει άπραγη στο μικρό σπιτάκι λίγο πιο πέρα από το δάσος, ή να συνεχίσει και να επιτύχει το σκοπό της που ήτανε να συναντήσει τους γονείς της στην άλλη πλευρά.

Γιατί ξεχάσαμε να σας πούμε ότι οι γονείς της Ελεονώρας βρισκόταν στην πολιτεία του Ήλιου, πολύ πέρα από το μεγάλο δάσος. Το πώς η μικρή Ελεονώρα έφτασε να ζει σ' αυτό το σπιτάκι δίπλα στο δάσος, τόσο μακριά από τους γονείς της, είναι ολόκληρη ιστορία. Είναι ένα άλλο παραμύθι που δεν ταιριάζει μ' αυτό που λέμε τώρα. Γιατί εκείνο είναι το παραμύθι του νεκρού αδελφού ενώ αυτό είναι το παραμύθι της επιστροφής και η μικρή Ελεονώρα είχε αποφασίσει να μη θυμάται τα παλιά, αλλά μόνο έβαλε σκοπό να γυρίσει εκεί που ήταν το πραγματικό της σπίτι.

Έλα όμως που αυτός ο χοντρός πράσινος δράκος με τη μακριά ουρά της έκλεινε τον δρόμο....

- Τι θέλεις από μένα; Γιατί με ενοχλείς; Τον ρώτησε, μαζεύοντας όλο της το κουράγιο.

Ο χοντρός πράσινος δράκος κούνησε με δυσκολία την ουρά του ανάμεσα στα δέντρα, άνοιξε το στόμα του και, για άλλη μια φορά, έφτυσε φωτιά. Η Ελεονώρα αναγκάστηκε και πάλι να τρέξει να κρυφτεί. Της πήρε ακόμα δυο – τρεις άκαρπες προσπάθειες για να ξεφύγει, μέχρι να θυμηθεί ένα παραμύθι που είχε ακούσει παλιά. Ήταν ένα από τα παραμύθια του παλιού καιρού, που μιλούσαν για δράκους αγαθούς που έπαιζαν με τα παιδιά.

«Μμ..να δεις πώς ήταν αυτό το παραμύθι, πώς ήταν..... μονολογούσε... Ο δράκος με τη χρυσαφένια καρδιά αγαπούσε τα παιδιά αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει και κάθε φορά που άνοιγε το στόμα του ξεπηδούσε μια φωτιά».

Ο πράσινος δράκος που έβλεπε μπροστά στα μάτια της η μικρή Ελεονώρα είχε πολύ στρες. Μπορούσε να το καταλάβει καθώς τον έβλεπε να προσπαθεί να κινηθεί με δυσκολία ανάμεσα στις πυκνές συστάδες των δέντρων και να φτύνει φωτιά εδώ κι εκεί. Με τίποτα δεν μπορούσε να φανταστεί μια χρυσαφένια καρδιά στο στήθος του. Όμως, τα μικρά παιδιά καταλαβαίνουν πάρα πολλά, ακόμα και από τα πιο απλοϊκά παραμύθια. Έτσι, το μικρό κορίτσι προσπάθησε να σκεφτεί.

Είχε ακούσει για ένα σπουδαίο μάγο, τον Μέρλιν, που έμενε σε μια καλύβα στο βουνό. «Αυτός θα με βοηθήσει να μάθω τι πρέπει να κάνω», μονολόγησε. Μια και δυο λοιπόν, ξεκίνησε να τον συναντήσει. Η καλύβα του ήταν μικρή και ταπεινή. Ποτέ δεν θα φανταζόταν η Ελεονώρα ότι ένας μάγος περιωπής μπορούσε να μένει σε μια τέτοια καλύβα. Για κάποιο λόγο, νόμιζε ότι οι μάγοι, σαν παντοδύναμοι που είναι, ζουν μια μεγαλειώδη ζωή.

«Πώς χωρούν εδώ όλα τα μαγικά του κόλπα;» αναρωτήθηκε, καθώς χτυπούσε την πόρτα τρεις φορές.

Η ξύλινη πόρτα άνοιξε με ένα τριξίμο και δυο γαλάζια μάτια την καλωσόρισαν στην καλύβα. Δεν ήξερε τι περίμενε να δει περνώντας το κατώφλι, αλλά σίγουρα όχι μια άδεια καλύβα.

Το απαλό φως που έμπαινε από το παράθυρο φώτιζε μόνο τους κόκκους ασπερόσκονης που αιωρούνταν εδώ κι εκεί, σημάδι ότι κάτι ετοιμάζε αυτός ο μυστήριος τύπος με τα γαλάζια μάτια.

Βάλθηκε λοιπόν να εξηγεί στον Μέρλιν το πρόβλημά της: πώς αντιμετωπίζει κανείς έναν αγριεμένο πράσινο δράκο που φτύνει φωτιές;

Ο Μέρλιν την κοίταξε βαθιά στα μάτια. «Εσύ είσαι», της απάντησε.

Η Ελεονόρα τον κοίταξε σαν χαμένη. «Ορίστε;» αποκρίθηκε.

- Εσύ είσαι, της ξαναείπε ο Μέρλιν. Ο δράκος είσαι εσύ. Γιατί σου αρέσει να βάζεις εμπόδια στον δρόμο σου;

- Μα, δεν μπορεί να είμαι εγώ αυτός ο μεγάλος, χοντρός πράσινος δράκος....

- Έλα να δεις στον καθρέφτη... συνέχισε ο Μέρλιν, βγάζοντας έναν καθρέφτη από τη μακριά φαρδιά μπλε ρόμπα με τα χρυσαφένια αστέρια.

Η Ελεονόρα άρχισε να φοβάται αλλά η περιέργειά της ήταν μεγαλύτερη, έτσι έριξε μια ματιά στον καθρέφτη που της έτεινε ο μάγος. Στην αρχή μπορούσε να δει μόνο το πρόσωπό της, το ίδιο πρόσωπο που είχε δει πολλές φορές στην επιφάνεια της λιμνούλας στον κάμπο. Λίγο αργότερα όμως, το πρόσωπο άλλαξε. Άρχισε να γίνεται χοντρό και πράσινο..... Τρόμαξε.

- Τι σημαίνει αυτό; Ρώτησε φοβισμένα. Είμαι στ' αλήθεια ένας χοντρός πράσινος δράκος που τρώει παιδιά; Πες μου την αλήθεια, θέλω να δω την αλήθεια!

- Ας μην το παρακάνουμε, μικρή μου.... Απάντησε ο Μέρλιν κρύβοντας επιδέξια ένα χαμόγελο κάτω από το μουστάκι που συνόδευε τη λευκή γενειάδα του. Είναι μόνο ξεχασμένα κομμάτια του εαυτού σου, αναμνήσεις και φόβοι και όλα όσα δεν τολμάς να παραδεχτείς. Άλλωστε, μη ξεχνάς ότι το μαργαριτάρι κρύβεται πολύ καλά μέσα σε ένα ταπεινό κοχύλι.

Η μικρή Ελεονόρα ένιωσε λίγο πιο ήσυχη αλλά και πάλι δεν είχε όλες τις απαντήσεις.

- Τι να κάνω λοιπόν; Αναρωτήθηκε.

- Να χαμογελάς στις εικόνες σου και να τις αγαπάς. Πάρε μαζί σου τον καθρέφτη για να βλέπεις ποια είσαι. Αποκρίθηκε ο Μέρλιν, και τα γαλάζια μάτια του άστραψαν φωτίζοντας την καλύβα.

Την επόμενη στιγμή, η μικρή Ελεονόρα βρισκόταν και πάλι στο δρόμο για το δάσος. Νοερά, έστειλε ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Μάγο Μέρλιν και με την άκρη του ματιού της είδε μια στιγμιαία λάμψη να βγαίνει από την επιφάνεια του καθρέφτη.

Ο πράσινος δράκος ήταν εκεί. Το ίδιο χοντρός και πράσινος όπως πριν. Έτρεξε άτσαλα προς το μέρος της, σπάζοντας μερικά δεντράκια με την ουρά του και κάνοντας στάχτη άλλα τόσα με τη φωτιά που έβγαζε από το στόμα του.

Η Ελεονόρα, κοίταξε στον καθρέφτη. Είναι αλήθεια ότι ο δράκος που έβλεπε εκεί της φαινόταν πιο συμπαθής. Του έσκασε ένα χαμόγελο και ένιωσε την καρδιά της να γεμίζει αγάπη για τον παχουλό πράσινο φίλο της. Κοίταξε και πάλι προς τον πραγματικό δράκο, με την ελπίδα ότι θα είχε εξαφανιστεί. Όμως αυτός ήταν ακόμα εκεί. Τώρα που δεν φοβόταν η Ελεονόρα, είχε βαρεθεί να κάθεται κρυμμένη και αποφάσισε να σταθεί θαρραλέα μπροστά του με ένα γλυκό χαμόγελο. Τα πάντα έγιναν όπως πριν. Ο δράκος άνοιξε το στόμα και έβγαλε φωτιά. Πύρινες γλώσσες κινήθηκαν προς την μικρή Ελεονόρα, όμως αυτή δεν μπορούσε να φοβηθεί πια. Βλέπετε, τίποτα δεν μπορεί να σας φοβίσει όταν γελάτε. Έτσι, έμεινε ακίνητη. Οι πύρινες γλώσσες την αγκάλιασαν και ζέσταναν την καρδιά της ακόμα πιο πολύ.

Ήταν ξεκάθαρο τώρα ότι αυτή ήταν η δική της φωτιά. Πήρε λοιπόν μια φλόγα και την έβαλε στην καρδιά. Θα ήταν πολύ περήφανος ο Μάγος Μέρλιν γι' αυτήν, σκέφτηκε, αν έβλεπε τι συνέβαινε τώρα! Η φλόγα από την καρδιά της έγινε μια μεγάλη πύρινη στήλη που την ένωσε με τον ουρανό και η μικρή Ελεονόρα ένιωθε πάρα πολύ δυνατή πια.

Αναζήτησε τον δράκο για να τον ευχαριστήσει αλλά δεν τον έβλεπε πουθενά.... Είχε εξαφανιστεί και κάτι μέσα της της έλεγε ότι ήταν η ίδια η φλόγα που είχε φυλάξει στην καρδιά.

Είχε έρθει η ώρα λοιπόν, να συνεχίσει το ταξίδι της. «Δεν έχω τίποτε άλλο να κάνω εδώ», σκέφτηκε και πήρε το σκοτεινό μονοπάτι που ανοίγονταν μπροστά της, ανάμεσα στα πυκνά δέντρα. Όμως τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται, έτσι σύντομα συνάντησε το πρώτο ξέφωτο. Κάθισε στο γρασίδι να ξεκουραστεί, έφαγε και ήπια και πήρε έναν υπνάκο.

Όταν ξύπνησε, την είχαν ζώσει τα φίδια... κυριολεκτικά. Ξύπνησε από το αργό σύρσιμο που άκουγε στο χώμα και μόλις άνοιξε τα μάτια της είδε ένα κουλουριασμένο φίδι να την ψαχουλεύει με τη γλώσσα του. Ποτέ δεν της άρεσαν τα φίδια, ιδιαίτερα αυτά με τα σκιστά μάτια, που βρίσκονται μια σπιθαμή πιο πέρα από τη μύτη σου και σε γαργαλούν με τη γλώσσα τους....

- Μέρλιν... κατάφερε να ψελλίσει.

Ο καθρέφτης που είχε ακουμπήσει δίπλα της άστραψε και της ψιθύρισε: «Εσύ είσαι».

Είχε ακούσει ότι δεν πρέπει να κάνεις απότομες κινήσεις όταν βρίσκεσαι μπροστά σε ένα φίδι και δεν μπορούσε να φτάσει τον καθρέφτη της. Σκέφτηκε γρήγορα και αποφάσισε να δοκιμάσει κάτι άλλο. Θα έβλεπε τον καθρέφτη μπροστά της με τα μάτια της φαντασίας της... και τα κατάφερε. Δεν της ήταν καθόλου εύκολο να χαμογελάσει αυτή τη φορά. Ο φόβος και ο θυμός που είχε ξυπνήσει μέσα της ήταν δυνατός και θα προτιμούσε να μείνει σκυθρωπή και να φοβίσει κι αυτή το φίδι με ένα άγριο βλέμμα. Το δοκίμασε μάλιστα, αλλά το κόλπο δεν έπιασε. «Εντάξει λοιπόν, σκέφτηκε, ας γίνει έτσι». Κοίταξε το φίδι στον νοητό καθρέφτη και του χαμογέλασε. «Εγώ Είμαι» του είπε.

Το φίδι αντέδρασε περίεργα. Έκανε μερικούς κύκλους γύρω της και κατόπιν ήρεμα κουλουριάστηκε στην ποδιά της. Τότε ήταν που δοκίμασε για πρώτη φορά να χαϊδέψει φίδι. Αυτό σηκώθηκε, τυλίχτηκε νωχελικά γύρω της, κρύφτηκε πίσω από την πλάτη της και ξεπρόβαλε το κεφάλι του πάνω από το δικό της. Ήταν περίεργη η αίσθηση που είχε αυτή τη φορά. Ένωθε σαν να δυνάμωσε περισσότερο η σπονδυλική της στήλη, λες και κάποια αόρατη ράβδος τη στήριζε και της έδινε σθένος και σιγουριά σε ό,τι ήθελε να κάνει. Δοκίμασε να παίξει λίγο με το φίδι αλλά δεν μπορούσε να το βρει. Είχε γίνει ένα με την πύρινη στήλη της καρδιάς της.

Τώρα πια η μικρή Ελεονόρα δεν ήξερε αν ήταν προτιμότερο να βαδίζει στο πυκνό σκοτεινό δάσος ή στο ξέφωτο. Όπου κι αν βρισκόταν είχε περίεργες συναντήσεις. Τράβηξε λοιπόν τον δρόμο της μπαίνοντας και πάλι στο δάσος. Μετά από αρκετή ώρα περπάτημα, βρέθηκε να κοιτά από ψηλά μια υπέροχη γαλάζια λίμνη. «Μμ, σκέφτηκε, ώρα για ένα ωραίο μπάνιο».

Κατέβηκε στην όχθη της βαθυγάλανης λίμνης, έβγαλε όλα της τα ρούχα για να μη βραχούν, δοκίμασε το νερό με τα ακροδάχτυλα του ποδιού της και, πλατς, έκανε μια ωραία βουτιά.

Για αρκετή ώρα πλατσούριζε στο κρυστάλλινο νερό και χάζευε τα ψαράκια που μπλέκονταν στα πόδια της.

Μετά, ήρθαν οι κύκνοι...

Τι περίεργα πουλιά! Μια ομάδα από αυτούς την πλησίασε περισσότερο από όσο θα ήθελε η μικρή Ελεονόρα. Τους αγαπούσε τους κύκνους. Της άρεσε να παρακολουθεί την αρμονία με την οποία κινούνταν στον νερό, τον μακρύ λαιμό τους να γέρνει όλο χάρη... αλλά και το πόσο αστείο ήταν όταν έβγαιναν στη στεριά. Ωστόσο, αυτήν τη φορά κάτι της έλεγε ότι δεν θα έμενε απλώς θεατής.

Γύρισε και κοίταξε τον γαλάζιο ουρανό πάνω από τις μακρινές οροσειρές. Ένας αετός πετούσε σε κύκλους ψηλά από το κεφάλι της. Οι κύκνοι πλησίασαν περισσότερο, κάπως απειλητικά. Στο νερό ήταν γρήγοροι κι αυτή αδύναμη σαν μικρό χρυσόψαρο. Οι κύκνοι άρχισαν να τσιμπούν τον αέρα ολόγυρά της, σαν να αφαιρούσαν μικροσκοπικά μυγάκια που μόνο αυτοί μπορούσαν να δουν. Ένωθε ότι αφαιρούσαν αόρατα κομμάτια της, κλωστές που ανέμιζαν στον αέρα που κύκλωνε το σώμα της. Μπορούσε ακόμα να νιώσει το κενό που έμενε πίσω και την απίστευτη αίσθηση

ελευθερίας που το συνόδευε. Αυτή τη φορά δεν χρειάστηκε να δει σε κανέναν καθρέφτη.... Δεν πρόλαβε άλλωστε. Ένας κύκνος που πλησίασε το ράμφος του λίγο περισσότερο, τη χτύπησε με αυτό στο μέτωπο ανάμεσα στα φρύδια.

Ο κόσμος γύρω της χάθηκε. Η ελαφράδα που ένιωθε συνόδευε την ψυχή της καθώς άρχισε να βυθίζεται στο βαθυγάλανο νερό. «Ίσως τώρα να φτάσω πιο γρήγορα» ήταν τα τελευταία λόγια που πέρασαν από τον νου της και, μη έχοντας καμιά δύναμη να αντιδράσει, αφέθηκε να βυθιστεί στα κρυστάλλινα νερά της λίμνης.

Έτσι, η μικρή Ελεονόρα έμεινε να στροβιλίζεται στο νερό χωρίς κανένα Μάγο βοηθό, χωρίς κανένα μαγικό καθρέφτη, χωρίς κανένα σταθερό σημείο για να πιαστεί. Ωστόσο, όπως είπαμε, τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Έτσι κι αυτήν τη φορά τα πράγματα πήραν μια περίεργη τροπή, γιατί τα νερά της λίμνης ήταν μαγικά και σύντομα ένιωσε τι σημαίνει να λούζεσαι στη μαγεμένη λίμνη.

Το σώμα της που βούλιαζε στο κρυστάλλινο νερό άρχισε να αλλάζει. Θα έπαιρνε όρκο ότι το κέντρο βάρους της άλλαζε γρήγορα. Λευκά πούπουλα άρχισαν να φυτρώνουν εκεί που πριν βρισκότουσαν τα φρύδια της και να γίνονται μεγάλα ολόλευκα φτερά. Μπορούσε ακόμα να ορκιστεί ότι ένιωθε την καρδιά ενός κύκνου να πάλλεται ανάμεσά τους.
«Πέτα, της έλεγε ρυθμικά, πέτα,..... πέτα».

Η μικρή Ελεονόρα είχε μετατραπεί σε έναν λευκό αστραφτερό κύκνο και η ιδέα του πετάγματος της ακουγόταν πολύ ελκυστική. Δεν ήξερε που θα πήγαινε αλλά όλοι οι κύκνοι βρίσκουν τον προορισμό τους. Άπλωσε τα φτερά της, δυο πελώρια, λευκά κι αστραποβόλα φτερά και άρχισε να πετά. Δεν υπήρχε πια το βαθυγάλανο κρυστάλλινο νερό γύρω της, ούτε το βάρος της κούρασης που την τράβαγε στη γη όσο βάδιζε στο δάσος. Υπήρχε μόνο ο γαλάζιος ουρανός κι αυτή μπορούσε να ταξιδέψει παντού. Ανέβαινε ψηλότερα, όλο και ψηλότερα, ενώ άφηνε το βλέμμα της να ταξιδεύει στο βαθύ, απέραντο γαλάζιο του ασυννέφιαστου ουρανού.

Η μικρή Ελεονόρα πήγε σπίτι της στην άλλη πλευρά του πέπλου που απλώνεται στον ουρανό, εκεί που βρίσκεται ο Ήλιος και ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει αυτήν την καταπληκτική τύχη που την περίμενε! Πώς να φανταστεί αλήθεια, ότι το σπίτι των γονιών της δεν βρισκόταν στο τέλος του δάσους! Αλλού έπρεπε να ψάξει εξ' αρχής και οι κύκνοι ήταν αυτοί που της έδειξαν τον δρόμο.

Στην πόρτα του σπιτιού την περίμεναν η μητέρα και ο πατέρας της με ανοιχτές αγκάλες. Τη σήκωσαν, την πήραν μέσα και τη φίλεψαν με όλα τα αγαθά του κόσμου. Πιο πολύ απ' όλα όμως, η μικρή Ελεονόρα ευχαριστήθηκε τις αγκαλιές και τα φιλά που την περίμεναν εκεί. Μετά την εορταστική υποδοχή, η Ελεονόρα άρχισε να διηγείται στους δικούς της πώς έγινε και βρήκε τον δρόμο για το σπίτι. Πότε – πότε, διέκοπτε την αφήγησή της για να πει «Μα ποιος μου έστειλε όλους αυτούς τους κύκνους;»

Ο πατέρας της την κοίταζε με μάτια που έλαμπαν από χαρά. «Έλα να σου δείξω τι ζωγράφισα τελευταία», της είπε με ένα μυστηριώδες ύφος και την οδήγησε στο εργαστήριό του. Η εικόνα που αντίκρισαν τα μάτια της ήταν μοναδική! Όπου και να κοίταζε σ' αυτή τη μεγάλη αίθουσα, μπορούσε να δει αμέτρητα έργα ζωγραφικής, απείρου κάλλους. Ένιωθε όμορφα. Πλησίασε κάποιους πίνακες που με την πρώτη ματιά της φάνηκαν άγνωστοι. Είδε ένα μικρό αγόρι να σκαρφαλώνει σε ένα δέντρο για να κλέψει μήλα. Τι τέλεια χρώματα! Στον επόμενο πίνακα το αγόρι είχε μεγαλώσει και έπιανε δουλειά σαν δάσκαλος σε μια τάξη γεμάτη ζωηρά παιδιά. Πόσες λεπτομέρειες παντού!

- Αυτά είναι παλιά, της είπε ο πατέρας της, κοίταξε εδώ, και της έδειξε μια άλλη πλευρά της αίθουσας.

Αν δεν το έβλεπε με τα ίδια της τα μάτια, δεν θα μπορούσε να το πιστέψει ποτέ! Η ζωή της σε ζωγραφιές! Το μοναχικό της σπίτι δίπλα στο δάσος, ο Μέρλιν, ο δράκος, το φίδι και οι κύκνοι.... και τέλος αυτή να τρέχει στην αγκαλιά του πατέρα της! Άρχισε να θυμάται.....

- Και πού είσαι ακόμα... της είπε ο πατέρας της χαρούμενος, αγκαλιάζοντάς την και πετώντας την παιχνιδιάρικα στον αέρα. Τώρα ζωγραφίζω τη ζωή μιας χορεύτριας στην Ανδρομέδα. Είσαι να παίξουμε;

Η μικρή Ελεονόρα ήταν ακόμα συγκλονισμένη από την ανακάλυψή της, κι ας ήταν κάτι που γνώριζε πάντα. Έμεινε για λίγο σιωπηλή.

- Μπορείς να προσθέσεις έναν ακόμα πίνακα στη συλλογή σου για μένα; Ρώτησε τον πατέρα της.

- Και βέβαια, μικρή μου, της απάντησε.

- Μου άρεσε το παιχνίδι με τους κύκνους και θα ήθελα να συνεχίσω για λίγο ακόμα, ώσπου να το βαρεθώ. Μπορώ; Θα ήθελα να δείξω και στα άλλα παιδιά τον δρόμο για τη μαγική λίμνη και τα μυστικά που μου έδειξε ο Μέρλιν.

- Ό,τι αγαπά η μικρή μου κόρη... απάντησε ο πατέρας της, φιλώντας την στο μέτωπο.

Στη στιγμή, πήρε τα πινέλα του και ζωγράφισε έναν ακόμα υπέροχο πίνακα. Ένας λευκός αετός πετούσε σε κύκλους πάνω από τις βουνοκορφές, μέχρι που αποφάσισε να κάνει μια κάθετη εφόρμηση και να προσγειωθεί στη γαλάζια λίμνη.

- Σου αρέσει; τη ρώτησε.

- Ναιiiii! Φώναξε η Ελεονόρα.

Τότε, της έδωσε μια σπρωξιά στην πλάτη κι αυτή, κάνοντας μια βουτιά στα φρέσκα χρώματα του πίνακα, βρέθηκε στη λίμνη, καβάλα σε έναν όμορφο κύκνο.

Από τότε, η μικρή Ελεονόρα άρχισε να δείχνει τον δρόμο για τη μαγεμένη λίμνη με τους κύκνους σε πολλά άλλα μικρά κορίτσια και αγόρια που λαχταρούσαν να βρουν τον δρόμο για το σπίτι και οι πίνακες που στόλιζαν τους τοίχους του παλατιού αυξάνονταν μέρα με την ημέρα και συχνά άλλαζαν μορφή, ανάλογα με το πώς τους φαντάζονταν ο δημιουργός τους και τα παιδιά του.

Ηλίας και Μέτατρον